

Lluís Calvo, Facebook, 21 de març del 2019

UN CIRC AL PATI DE CASA

Posar la mà al foc per un escriptor? Sempre és un exercici arriscat, i més en un món tan ple de desagraïts com el nostre. Però el cas de Damià Bardera és especial. Bardera és un d'aquells escriptors que té un món propi, un imaginari i una manera singular de treballar el llenguatge. N'he escrit alguns textos, sobre ell, i per mi és un dels narrador que més m'estimulen i em sorprenen (al costat de Ferran Garcia, Joan Jordi Miralles, Irene Solà o Núria Perpinyà Filella, per esmentar-ne només quatre). Relligueu el món cruel i gamberro de la canalla, els contes de Víctor Català, el gore i la nostra tradició grotesca -tamisada per un deix de subtil postmodernisme- i ja teniu els trets principals del seu univers. Bardera és un paio intel·ligent i escriu de meravella. I m'agrada perquè sap el que vol i és dur com un heroi de western. Bardera arribarà lluny perquè estima la literatura i menysprea els imbècils.

La ironia, en Bardera, no és una excusa reaccionària per tapar les vergonyes de manera conservadora i poruga, com passa en tants narradors, sinó que fibla com l'instrument més feridor. I a més sap crear uns finals demolidors. En un sol full Bardera és capaç d'introduir una escena, desenvolupar-la i concloure-la de manera magistral. Si Wagner hagués conegut Bardera les seves òperes no haurien durat quatre hores, sinó cinc minuts. Gloriosos, això sí.

Fins al moment havia publicat en una editorial independent, El Cep i la Nansa, però ara, amb 'Un circ al pati de casa', ha fitxat per Empúries i ens ofereix una selecció, breu i depurada, dels 500 contes que ha escrit. Si voleu entrar a l'univers Bardera aquest és el llibre ideal, amb pròleg -poca broma- de Toni Sala. I si el voleu conèixer personalment, cosa que us recomano, demà divendres presenta el

llibre a la Calders, a les 19'30 h., de la mà de Manel Ollé. I aquí comença el conte. O la llegenda.